

Zpráva o činnosti Oddílu lyžování TJ Sokol Stará Paka z.s. v roce 2024

- 1) Zimní středisko Staropacká hora
- 2) Přejezd Jizerských hor a Krkonoš 2024
- 3) Lyžařský maškarní bál 2024
- 4) Staropacký kros 2024
- 5) Cyklistický výlet na Smrk 2024
- 6) Vejšlap Podkrkonoším 2024
- 7) Staropacká bouda v Rokytnici nad Jizerou

1) Zimní středisko Staropacká hora v roce 2024

Naše podkrkonošské území je již po několik let vlastně bez sněhu. Tím je naše hlavní sportovní činnost zásadně omezena. Každý rok jsme sice na sních připraveni, ale to je tak vše co můžeme udělat. Pro přípravu jsme učinili úplně vše od brigád na úpravu svahu klučením náletů, servisní údržby lyžařského vleku a provedení všech revizí a školení obsluh vleků. Drobných úprav a údržby doznala i naše lyžárna na sjezdovce. Tyto práce jsme prováděli koncem léta a během podzimu roku 2024. Zbytek roku jsme se věnovali jiným akcím o kterých se dočtete na dalších stránkách.

2) Přejezd Jizerských hor a Krkonoš 2024

O víkendu 17. a 18. února roku 2024 uspořádal Lyžařský oddíl při TJ Sokol Stará Paka již tradiční „Přejezd Jizerských hor a Krkonoš“ letos 46. ročník.

V loňském roce jsem psal, že v posledních letech je počasí čím dál horší, sněhu je pomálu a na lyže se skoro nedá vyrazit ani na horách. Dokonce jsem napsal, že Přejezd 2023 byl opravdu extrém a horší Přejezd jsem snad ještě nezažil. To jsem ale netušil, co nás bude čekat v roce 2024.

Zima roku 2023-24 byla na sních ještě skoupější, než několik předešlých zim. Sních nebyl nikde, louky se zelenaly jako na jaře a teploty byly nad nulou. V takovém počasí horská lyžařská střediska mohla uměle zasněžovat pouze vyjíměčně. Podle rosníčkářů (meteorologů) změnu k lepšímu pro nás lyžaře v dlouhodobém výhledu jsme očekávat nemohli. V takové situaci bylo jasné už dopředu, že Přejezd 2024 bude opět jen pěší pochodáček. Jen jsem nevěděl, jak se k tomu postavit a jakou trasu naplánovat. Nakonec se vše podařilo a mohli jsme 17.2.2024 vyrazit.

Nebudu zde popisovat kompletně celou trasu a o některých průchozích bodech se zmíním v textu níže. Jen dodám, že jsme se pohybovali v oblasti krásných, zapadlých a tajemných vesniček jako jsou například Bratrouchov, Františkov, Končiny a tak dále. Samozřejmě cílem bylo dobytí Staropacké boudy v Rokytnici nad Jizerou.

Sraz všech účastníků Přejezdu 2024 byl tradičně na vlakovém nádraží ve Staré Pace v sobotu 17.2.2024 v 8:30 hodin. Společně jsme odjeli v 8:38 hodin ze Staré Paky s přestupem v Martinicích v Krkonoších do zastávky Jablonec nad Jizerou-Hradsko (příjezd 9:45). Velkou účast jsem za těchto podmínek neočekával. Na nádraží se nás nakonec sešlo deset, což bylo o čtyři víc než v loňském roce. Ale letošní výprava byla opravdu bez lyží. Vláček jel bez zpoždění a tak jsme do Hradska dorazili načas.

První den - sobota 17.2.2024

Po vystoupení z vlaku v nadmořské výšce 434 m.n.m jsme se uspořádali pro startovní fotečku a vyrazili přes koleje, loukou a po lesní pěšině vstříc zdolávání kilometrů horskou krajinou. Nejprve jsme prošli Dolní Dušnicí na silnici vedoucí do Bratrouchova. Po úzké horské silničce jsme opravdu vystoupali až do Bratrouchova. U apartmánu čp. 85 jsme odbočili doprava a za objektem hned zase vlevo a uzoučkou lesní cestičkou jsme opět stoupali vzhůru až na rozcestí s křížem ve výšce 750 m.n.m.. Co myslíte, kam jsme pokračovali dál? Správně nikam jsme neodbočovali a opět stoupali. Z počátku po asfaltce a u prvního stavení cestou po louce až na silničku pod vrchem Hejlovem. Zde jsme ve výšce asi 827 m.n.m odbočili vlevo a po pár desítkách metrů došli k vyhlídkovému místu „U přejetý Žáby“. Tady jsme se museli zastavit, protože zde jsou opravdu krásné výhledy do údolí Jizery, na protější svahy a na Vysoké nad Jizerou. Po občerstvení a kochání se krajem jsme pokračovali dál po silnici krátkým lesíkem k zastavení se svatým obrázkem Panny Marie.

Pak už jsme to po silničce měli asi jen 170m. Po odbočení vlevo na cestičku v louce jsme konečně začali klesat. Loukou jsme nejprve klesali mírně, ale jak jsme dorazili k lesu, tak se situace náhle změnila. Cesta lesem začala opravdu prudce padat dolů a nešlo se po ní zrovna dobře. Nám to ale nevadilo, protože jsme se už těšili na oběd. Po asi necelém půl kilometru prudkého klesání jsme dorazili do osady Háskov a navštívili vyhlášený Hostinec u Hásků. Dokonce zde mají i „Samoobslužný bar na Háskově“, ale ten je v zimě samozřejmě zavřený. My jsme ale přišli kvůli obědu a tak jsme šli do hostince. Posezení v hostinci bylo příjemné a útulné, jak by člověk od horského hostince téměř na samotě očekával. Jídlo bylo vynikající. Pochutnali jsme si a pěkně odpočinuli do dalších kilometrů.

Po obědě jsme pokračovali mírně z kopce nyní už po žluté turistické značce až na rozcestí u Starého kravína ve Františkově. Starý kravín je vlastně muzeum s exponáty popisující dřívější těžký život v Krkonoších. Také se zde konají soutěže v dřevosochání, proto jsou v okolí kravína i na přilehlých cestách spousty dřevěných soch. Od kravína jsme po žluté opět stoupali až na Sachrův hřeben (684 m.n.m). Zde jsme se napojili na červenou značku a rovně pokračovali až na vrchol Stráž (782 m.n.m). Tady na místních skalách jsme navštívili čtyři známé vyhlídky s krásnými výhledy na Rokytnici nad Jizerou, Paseky nad Jizerou i hřebeny Krkonoš. Pak už nás čekal jen sestup nejprve zkratkou po louce a pak po žluté značce na náměstí v Rokytnici nad Jizerou (asi 533 m.n.m.). Zde jsme nemohli minout cukrárnu Pralinku, abychom se posilnili před závěrečným stoupaním na Staropackou boudu. Náhle se otevřely dveře cukrárny a dovnitř vstoupili ještě dva naši příznivci z Nové Paky, kteří nemohli ráno jet s námi. To bylo vítání. Občerstvení jsme se opět po žluté vydali Pašeráckou stezkou posledním kopcem na Staropackou boudu (825 m.n.m). Do cíle jsme dorazili téměř za tmy. Na boudě se ale svítilo, bouda byla vytopená a na plotně se vařila polévka. Za to musím poděkovat Danovi Patkovi, který tohle vše pro nás udělal. I s Danem tedy počet účastníků nakonec vystoupal na pěkných 13.

Byli jsme rádi, že už jsme na boudě. Převlékli jsme se do domácího oblečení a najedli se výborné polévky. Pak byli všichni přivítáni na Staropacké boudě u příležitosti 46. ročníku Přejezdu Jizerských hor a Krkonoš. Poté jsme se mohli v klídku pustit do hodnocení celého

dne. Debata se protáhla do pozdních nočních hodin. Však jsme nikam ráno nespíchali a tak jsme to mohli ráno dospat.

Druhý den - neděle 18.2.2024

Druhý den ráno při pohledu z okna jsme zjistili, že venku se nic nezměnilo. Kolem boudy pouze zbytky hodně starého sněhu, nepršelo a teplota nad nulou. Sníh byl opravdu jen kolem boudy. Dále na cestě už jen kamení nebo bláto. Po snídani a úklidu jsme začali balit a připravili se k evakuaci boudy. Vydali jsme se zpět po stejné Pašerácké stezce dolů do Rokytnice nad Jizerou. Nedošli jsme však až na náměstí, ale na rozcestí „Hadí vrch“ jsme ze žluté odbočili vpravo a po asfaltce úbočím došli ke spodním stanicím lanovek na Studenov. Dále jsme stále úbočím pokračovali Letní stranou po zdejší cyklotrase. Po napojení na žlutou značku jsme po ní začali pomalu klesat do údolí až na hlavní silnici na křižovatku U Kroupů. Hlavní silnici na Harrachov jsme podešli a řeku Jizeru překonali po lávce pod silnicí a v Zadním Blansku se napojili na zelenou značku. Po ní jsme došli až do Jablonce nad Jizerou.

Do odjezdu vlaku k domovům bylo ještě dost času a tak jsme zašli do Hotelu Krakonoš. Čas jsme měli na jídlo i pití a v klidu jsme mohli zhodnotit letošní Přejezd Jizerských hor a Krkonoš 2024. No on to vlastně ani nebyl přejezd, ale pochodák západní částí Krkonoš. To ale pro hodnocení nebylo důležité. Když uzrál čas, zamířili jsme na vlak a odjeli ke svým domovům.

Co závěrem...? Shodli jsme se na tom, že i vzhledem k nedostatku sněhu to byly nakonec pohodové dva dny, které jsme si společně pěkně užili. V posledních letech se o lyžování už nedá hovořit. Asi se budeme muset připravit, že to bude čím dál častější. Nebudeme ale házet flintu do žita a budeme věřit, že nám počasí zase začne přát a budeme moci v zimě opět začít jezdit a nejenom chodit.

Na úplný závěr si musíme popřát i do budoucna ještě mnoho zdravých kilometrů nejen pěších ale hlavně na lyžích. Ať je líp...

3) XX. Lyžařský maškarní bál 2024

Lyžařskému oddílu se i v roce 2024 povedlo navázat na tradici a znovu uspořádat oblíbený Lyžařský maškarní bál.

To se podařilo opět v březnu! Tedy v měsíci, který je v oddíle vyhrazen pro kulturní akce. V tomto čase nepořádáme žádné závody, vyjíždky nebo vejšlapy. Termín 29.3.2024 byl možná v celé dvacetileté historii pořádání maškarních bálů ten nejpozdější, to ale vůbec nevadilo, alespoň jsme se mohli o něco déle těšit a připravovat.

Jak jsem psal výše, letošní Lyžařský maškarní bál byl v pořadí již 20-tý. Průběh celé akce probíhal podle tradičního a vyzkoušeného scénáře. Začátek byl jako vždy ve 20:00 hodin a taneční parket se postupně plnil maskami. Dvacátá hodina je časem, kdy pořadatelé přivítali všechny příchozí a oficiálně zahájili maškarní bál. V tu chvíli spustila kapela a rej masek na parketu začal. Všichni se na parketu snažili co nejvíce zviditelnit, protože první dvě hodiny probíhala soutěž masek. Úderem 22:00 hodiny soutěž skončila a došlo na vyhlášení a ocenění těch nejlepších. Dobrým zvykem je, že pořadatelé neoceňují masky podle pořadí, ale vyhlásí prostě pět nejlepších a nejtipnějších nápadů. Všechny masky jsou pěkné a zasloužili by ocenění všichni, kteří si s jejich vytvořením dali práci. Ta spousta nápadů z říše lidí, pohádek, zvířat, různých příšer, hraček ba i běžných věcí je až neskutečná. Člověk se až diví, jak takovou masku mohli tvůrci vyrobit a kde k tomu našli inspiraci. Prostě neskutečné!

Po vyhlášení nejlepších masek a odmaskování (kdo chtěl) se všichni roztočili s velkým nasazením na tanečním parketu. To bylo divení, že se v maskách ani staří kamarádi nebo sousedi nepoznali. Takové odhalování samozřejmě velice zlepšilo již tak vynikající náladu a hned bylo co oslavovat. Parket byl zaplněn do posledního místa a ani výčep, kořalna či venkovní stan nezely prázdnotou. Prostě chumraj to byl pořádný.

Samozřejmě součástí každého pořádného bálu je i tombola. Tak tomu bylo i tentokrát. Ruličky s čísly do tomboly se prodaly během chvílky. K vylosování hlavní tomboly došlo o půlnoci a vzhledem k velkému množství cen to trvalo přes hodinu. Tyto ceny byly velice hodnotné a praktické. Zase jsem se přesvědčil, že naše lyžnice a lyžníci jsou schopni i v dnešní nelehké době sehnat tolik kvalitních a drahých cen. Jsou to prostě šikulové a patří jim můj velký obdiv a poděkování.

Po tombole se navázalo na přerušenu zábavu. Ta pokračovala až do pozdních nočních hodin a dokud hrála kapela, tak se křepčilo...

Celou dobu nám čas na bále zpříjemňovala a k tanci hrála již po několikáté kapela „SANSABAND“. Jsou šikovní, perfektní a pro náš bál ideální. My známe je a oni již po těch letech znají nás.

Co napsat na závěr takové povedené akce? Nelze napsat nic jiného než chválu a tak tedy chválím. Bál to byl jako vždy skvělý. Jak jsem se rozhlížel po sále, tak všichni byli veselí a skvěle se bavili. Přál bych si, aby takových podařených akcí pořádaných naším oddílem bylo více a ještě nějakou dobu nám vydržely. Je to velice důležité pro kulturní a společenský život v naší obci a pro dobré sousedské vztahy.

Na úplný závěr chci poděkovat všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na uskutečnění tak úžasného 20. ročníku Lyžařského maškarního bálu. Přeji jim, aby je elán a pocit z dobře vykonané práce nikdy neopouštěl.

Přeji jim vše dobré v jejich osobním a rodinném životě a věřím, že jim síly a chuť vydrží i v budoucnu a zase pro nás všechny opět zorganizují něco podobně úžasného.

4) 45. Staropacký kros 2024

Několik minulých let jsem začínal článek o Staropackém krosu větou, že se „pomalu stává pravidlem, že týdny a dny před pořádáním našeho Staropackého krosu je počasí velice nepřívetivé pro takový závod“. Letos tomu však bylo obráceně. Minimálně první polovina dubna se vyznačovala téměř letními teplotami, krásně svítilo sluníčko a noční teploty byly vysoko nad nulou. Přibližně týden před naším závodem se počasí otočilo. Zatáhlo se, stále přšelo, denní teploty se neblížily ani 10 stupňům a noční klesaly poměrně dost pod bod mrazu. Téměř s jistotou jsme počítali s tím, že letošní 45. ročník s počasím nedopadne dobře a účast bude hodně malá. Vždyť ještě v pátek před závodem jsme budovali tratě a prostor

startu za poměrně silného deště a chladu. Vše nasvědčovalo tomu, že to bude propadák. Vše ale nakonec dopadlo k naší velké spokojenosti jinak.

Sobotní ráno 20.dubna 2024 bylo podmračené, mraky se honily, ale nepršelo. V 8:00 hodin se otevřela registrační místa pro závodníky a kupodivu začali i nějací přicházet. Sportovní areál se začal rychle plnit a vypadalo to na docela slušnou účast. Počasí zatím drželo a všechny závody i vyhlášení vítězů se obešlo bez deště. První déšť se objevil po ukončení Staropackého krosu a uklízení areálu. To však bylo po závodech a nám to už nevadilo.

45. ročník přespolního běhu s názvem Staropacký kros začal dle propozic v 9:30 prvními starty nejmenších „mlíčňáků“. Jeho pořadatelem je již tradičně náš Oddíl lyžování při TJ Sokol Stará Paka z.s. Tratě jednotlivých závodů jsou samozřejmě svojí délkou odstupňovány podle věkových kategorií od 40 metrů pro ty nejmladší „Mlíčňáky“ do 4400 metrů pro dorostence, muže a veterány.

Starty všech závodů tradičně probíhají ve Staré Pace nad sportovním hřištěm „Sokolák“ a tratě vedou po jižních svazích Staropackých hor. Pouze v hlavním závodě na 4400 metrů závodníci doběhnou až do přílehlé osady Podlevín a vracejí se zpět do cíle na „Sokoláku“.

Nakonec se na startech sešlo celkem 216 závodníků ve věku od 1 roku až do 78 let. Z

toho bylo 169 závodníků v dětských a dorosteneckých kategoriích.

Absolutním vítězem 45. ročníku Staropackého krosu se stal Adam MALÝ z AC Turnov v čase 15:32,5. Jako druhý doběhl Radim BERKA startující za Skialpshop Krkonoše v čase 16:28,4 a třetí místo obsadil Vojtěch POSPÍŠIL startující za TJ Sokol Stará Paka v čase 16:41,3.

V ženských kategoriích v běhu na 2000 metrů v nejlepším čase 8:30,1 doběhla Anna PERGEROVÁ z AC Turnov. Druhého nejlepšího času 10:17,4 dosáhla Veronika PODLIPNÁ z Lázní Bělohradu a v třetím čase 11:08,5 doběhla Michala VÁVROVÁ z pořádajícího LO Stará Paka.

Nejstaršího účastníka letošního 45. ročníku i letos obhájil a věnec buřtů získal Jaroslav HÁK startující za Sokol Studenec ročník narození 1946.

Nejúspěšnější běžci byli odměněni hodnotnými cenami, které do závodu věnovali naši sponzoři. První tři závodníci z dětských kategorií obdrželi medaile, diplomy, velké sladké koláče s číslem dle umístění a drobné věcné dárky. Vítězní závodníci od dorosteneckých kategorií výše dostali opět dřevěné medaile, které pro nás zhotovila firma Amadea se sídlem v Lázních Bělohradě. Samozřejmě ani diplomy a věcné ceny nemohly chybět. Pro absolutního vítěze hlavního závodu byla navíc připravena sladká odměna v podobě pěkně zdobeného dortu. Další kvalitní cenou pro první tři závodníky všech chlapských kategorií bylo výborné pivo z místního staropackého rodinného pivovaru ANTONÍN, jehož majitelem je náš sponzor pan Petr POLÁŠEK.

Nejúspěšnější běžci byli odměněni hodnotnými cenami, které do závodu věnovali naši sponzoři. První tři závodníci z dětských kategorií obdrželi medaile, diplomy, velké sladké koláče s číslem dle umístění a drobné věcné dárky. Vítězní závodníci od dorosteneckých kategorií výše dostali opět dřevěné medaile, které pro nás zhotovila firma Amadea se sídlem v Lázních Bělohradě. Samozřejmě ani diplomy a věcné ceny nemohly chybět. Pro absolutního vítěze hlavního závodu byla navíc připravena sladká odměna v podobě pěkně zdobeného dortu. Další kvalitní cenou pro první tři závodníky všech chlapských kategorií bylo výborné pivo z místního staropackého rodinného pivovaru ANTONÍN, jehož majitelem je náš sponzor pan Petr POLÁŠEK.

Diplomy, medaile i věcné ceny vítězům letos předával starosta Staré Paky pan Jan HERBER.

V prostoru cíle se mohli všichni závodníci zdarma občerstvit připraveným čajem jak před startem do závodu a nebo po absolvovaném závodě. K dispozici byly i dva stánky s občerstvením, minerálními vodami či vitamínovými nápoji.

Na závěr bych chtěl pogratulovat všem závodnicím a závodníkům, kteří se úspěšně dostali do cíle svých závodů a úspěšně pokořili záluždnosti tratí.

Dále patří poděkování všem divákům a fanouškům svých favoritů za vytvoření nádherné sportovní atmosféry a podporu všem závodníkům bez ohledu na pořadí, ve kterém dobíhali.

Pevně věřím, že se všem zúčastněným letošní závody líbily a těším se, že nás opět přijdou podpořit ve sportovním klání dalšího 46. ročníku Staropackého krosu 2025.

Podrobné výsledky byly zveřejněny na adrese www.ski-starapaka.cz/staropackykros.

5) 13. Cyklistický výlet na Smrk 2024

Tradiční červnovou akcí pořádanou Oddílem lyžování TJ Sokol Stará Paka cyklistický výlet ze Staropacké boudy v Rokytnici nad Jizerou na nejvyšší horu české strany Jizerských hor a to na Smrk(1124 m.n.m). V letošním roce 2024 to je již 13. ročník. Tento výlet je pořádán vždy od pátku do neděle a letos to bylo v termínu 21.6. až 23.6.2024.

Trasu jsem zvolil tu neklasičtější, která se jela snad úplně nejčastěji. Druhá polovina trasy v Polsku z Orle na Smrk byla nezměněna. Pouze první půlku na Orle jsem trochu pozměnil, abychom mohli ochutnat nějaké dobroty v Harrachově. Původní trasa totiž přes Harrachov nevedla a objížděla ho po úbočích okolních kopců. Pozměněná trasa se tímto stala výškově méně náročnou, což nejvíce ocenila naše d'učata, která s námi jela.

I letos jsme dodrželi stejný časový plán akce. Staropacká bouda se otevřela v pátek 21.6.2024 v 18:00 hodin a účastníci mohli začít najíždět. Komu nevyhovoval páteční termín, mohl přijet v sobotu do 10:00 hodin kdy byl plánovaný odjezd na trasu.

V pátek se nás na Staropacké boudě během pozdního odpoledne a večera sešlo devět. Bylo to sice o dva cyklisty více než roku 2023, zato jsem ale neměl žádnou informaci, že by se na boudu někdo chystal ještě v sobotu. Účast to tedy nebyla zrovna velká.

Všichni, kteří se dostavili na boudu, byli přivítáni jak se sluší a patří uvítacím přípitkem a mohli jsme se začít věnovat večeři jelikož byl již pokročilý čas. Dle zvyklostí se o jídlo při této akci každý postará sám a tak tomu bylo i letos. Kdo měl s sebou buřty, klobásy nebo kus masíčka, mohl si to venku na ohni na roštu opéct. Ostatní se museli postarat podle toho co si na večeři přivezli.

Po večeři jsme nejdříve probrali organizační věci a naplánovali postup na příští den. Všechny jsem seznámil s plánem na sobotu včetně trasy. Pak už se jen klábosilo. Každý mohl ostatním sdělit své zážitky z uplynulého půl roku. U některých jsme se i pěkně zasmáli. No a pak se šlo na kutě.

Ráno se všem podařilo vykultit se z duchen celkem včas, ale i přesto se nám plánovaný odjezd v 10:00 hodin nepodařilo splnit. Po snídani a převlečení do cyklo oblečení jsme vyráželi na trasu asi v 11:00 hodin.

Před Staropackou boudou jsme samozřejmě nemohli vynechat společné startovní foto. Pak nás čekal hned první stoupák letošního ročníku a to výjezd po lesní cestě nad Staropackou boudou na hřebenovou Janovu cestu vedoucí z Ručiček ke kasárnům na Studenově. Na Janově cestě jsme nikam neodbočovali a pokračovali po lesní asfaltce směr Studenov. Za kasárny jsme odbočili až druhou odbočkou vlevo a napojili se na Novou Janovu cestu, která nás dovedla přes rozcestí „U báby“ na sjezdovku z Čertovy hory do Harrachova. Zde jsme měli podle plánu odbočit vlevo a dlouhým sjezdem dojet až k dolní stanici lanovky. Jenže co čert nechtěl, odbočili jsme vpravo na sjezdovku, zastavili a kochali se výhledy do Harrachova a na Jizerské hory v pozadí. Z lesů stoupala pára a mraky byly docela nízké. Některé kopce v Jizerkách jsme poznávali, ale marně jsme se dohadovali, který z kopců v dálce je ten náš Smrk. Tam už viditelnost nebyla tak dobrá. Když už jsme tady, prohlásil jsem, tak sjedeme kousek z kopce ke skokanským můstkům, podíváme se co se na nich změnilo a budeme pokračovat dále po cestě dolů do Harrachova. Ale ejhle, cesta dál nepokračovala. Prostě jsem to zvojtíl, spletl jsem si cesty a nám nezbyvalo nic jiného, než prudce vystoupat zpět ke sjezdovce nebo se pustit dolů prudkými turistickými serpentínami podél můstků k dojezdové ploše skokanů. Zvolili jsme možnost „B“. Byl to pěkný masakr.

Cestička uzoučká, prudká, klikatá, samý kámen a občas klouzavé bláto. Co vám budu povídat, byli jsme rádi, když jsme stanuli na rovince pod můstky. Už cestou jsem si toho spoustu vyslechl, ale nakonec to byl pěkný zážitek. Za jiné situace by se tak určitě nikdo z nás s kolem nevydal a tak můžeme být na sebe pyšní jak jsme to zvládli. Vždyť i pěšáci mají někdy problém se po této pěšině na Čerták vyškrábat.

Nabiti adrenalinem jsme sjeli už jen kousek ke spodní stanici lanovky a dál pokračovali Anenským údolím za naší výše zmíněnou dobrotou v Harrachově. Tím pamlskem nemohlo být samozřejmě nic jiného než pivo „František“ z místního pivovaru Novosad. Dojeli jsme do sklárny, kde pivovar sídlí, usadili se na zahrádku u bufetu a ochutnali žejdlík výborné zrzavé dobroty.

Další naše cesta vedla stoupáním přes železniční stanici Harrachov až na rozcestí Harrachov-Mýtiny (788 m.n.m.) na Česko-Polské hranici. Náhle jsme se ocitli v Polsku, odbočili vlevo a pokračovali vysoko nad Jizerským údolím k osadě Orle. Cesta je to nenáročná, pěkná a za chvíli jsme se už blížili k Orle. S ubývajícími metry jsme čím dál více slyšeli nějaký rachot. Pomalu jsme rozpoznávali, že to není rachot, ale že na Orle vyhrává nějaká rocková kapela. Když jsme dosáhli cíle, bylo vše jasné. Před hospodou byl postaven taneční parket, k tanci hrála nějaká kapela mladých děcek, ve stáncích se grilovali a opékali klobásy a maso a pivo bylo točené. Prostě slavnost slunovratu. Dokonce zde byl stánek kde si mohla dlučata uplést věneček z lučního kvítí což naše obě učinila a dovezla věnečky na přílbách až na Staropackou boudu. Omladina hrála staré rockové pecky od známých zahraničních skupin a docela se jim dařilo, zvuk dobrý a šlapalo jim to. Však jsme si koupili jídlo i pití a usadili se ke stolům. Sluníčko svítilo, muzika hrála, nic nám nechybělo kromě času, což jsme si uvědomili až později. Rozseděli jsme se a čas nikdo nesledoval. Až když někoho napadlo podívat se na hodinky nastalo zděšení. Jéžíš to to uteklo. Tak co teď? Komu se chce na Smrk? A kupodivu našli se mezi námi i čtyři odvážní, kteří se rozhodli, že plán akce splní a Smrk dobudou i za cenu, že na Staropackou boudu přijedou za tmy.

Rozloučili jsme se s odvážlivci, chvilku ještě poseděli a pak se zvedli k odjezdu zpět do Čech. Z Orle jsme po zelené turistické značce vystoupali na Rozcestí pod Działem Izerskim a pokračovali dále do Harrachova. Projeli jsme centrem a skončili v naší oblíbené pivnici „U Krtka“ u zlatavého moku a mysleli na naše odvážlivce dobývající Smrk.

Po občerstvení jsme se vydali do závěrečného úseku letošního Přejezdu. Projeli jsme celý Harrachov do Rýžoviště a za restaurací Lesní Zátíší jsme odbočili vpravo a přes mostek opravdu ostrým stoupáním vyjeli nebo vyšli na hřebenovou Janovu cestu. Pak už to na Staropackou boudu byl kousek z kopce.

Na boudě jsme se převlékli z cyklo do domácího oblečení, omyli se, začali připravovat večeři a netrpělivě čekali na návrat dobyvatelů Smrku. Těch jsme se dočkali až za úplné tmy téměř ve 23 hodin. Když se převlékli, najedli a trochu si odfoukli, mohli jsme začít s zhodnocením celého uplynulého dne.

Celý cyklovýlet proběhl za proměnlivého počasí. Ráno bylo pošmorné a nejisté. Cestou do Harrachova na Nové Janově cestě u rozcestí „U báby“ nám začalo drobně pršet, ale déšť netrval dlouho. Už na harrachovské sjezdovce bylo po dešti. Počasí se postupně lepšilo a před polskou osadou Orle začalo svítit sluníčko a vydrželo do konce dne. Teplota na Smrku však byla pouze 15°C. Na Orle se k nám ještě připojil Pavel Červený, který jel v sobotu ráno vlakem do Harrachova a na Smrk vyjel sám a pokračoval dále za námi na Orle. Tím účast dosáhla konečného počtu deset. Není to žádná sláva, ale tak špatné to taky není.

Při diskuzi se všichni účastníci vyjadřovali, že se jim celá akce líbila a byli s prožitým dnem spokojeni. Hodnotili jsme dlouho do noci a spát se šlo hodně pozdě. V neděli ráno se kromě snídaně už nic nekonalo a po úklidu jsme se rozprchli k domovům

Do příštího roku si přeji alespoň podobné počasí jako letos a trochu lepší účast. Za rok se to ukáže ...

6) Vejšlap 2024

letos za historií cyklistiky a barokního sochařství

Vejšlap pořádaný 31.8.2024 byl tematicky zaměřen na jiný druh sportu než v roce 2023 a dokonce jsme se trochu dotkli i oblasti umění. Tím druhem sportu byla má oblíbená cyklistika a z oblasti umění nám oči spočinuly na barokním sochařství. Za účelem splnit tyto dva hlavní cíle jsme navštívili Muzeum cyklistiky v obci Žireč nedaleko Dvora Králové nad Labem a pro shlédnutí barokních soch jsme nemohli navštívit nic lepšího než areál v Kuksu, který je nedaleko.

Na trasu Vejšlapu 2024 mě navedla Evička Kloučková a celou ji téměř natrasovala. Já jsem si ji na mapách prošel a bylo rozhodnuto. Plánování bylo letos celkem jednoduché. Během několika telefonátů bylo vše vyřešeno.

Sraz všech zájemců byl na staropackém vlakovém nádraží odkud jsme v 8:33 hodin odjeli osobním vlakem do Žirče s příjezdem v 9:21 hodin. Po vystoupení na zastávce jsme se shromáždili a nafotili první společný startovní snímek. Ze zastávky jsme již pěšky po silnici vyrazili do asi 1,5 km vzdáleného Cyklomuzea, které otevírá v 9:30 hodin. Po asi 1,2 km jsme přišli na krásně upravenou náves s příkladně opravenými budovami. V budově rekonstruovaného bývalého pivovaru, který dnes slouží jako útočiště dlouhodobě tělesně postižených, jsme objevili otevřené příjemné občerstvení s venkovní zahrádkou. To jsme nemohli minout. Výběr pochutin a tekutin byl také velice slušný. Od různých sladkých placek, koláčů, zákusků, dortů až po obložené chlebíčky a smaženky. Každý si určitě vybral a zapít to mohl výběrem z mnoha teplých, studených, alkoholických i nealko nápojů. Prostě jsme se trochu zdrželi a poseděli. Během konzumace si někteří byli prohlédnout i bylinkovou zahradu, která je součástí areálu.

Po občerstvení jsme pokračovali do asi 300m vzdáleného Muzea cyklistiky, které se pyšní tím, že je největší ve střední Evropě. Muzeum vzniklo ze starého špýcharu během tří let a obsahuje exponáty převážně ze soukromé sbírky, které jsou rozmístěny ve třech patrech. Vzhledem k tomu, že jsme byli větší skupina, tak nám zaměstnanec muzea v úvodu objasnil vznik muzea a historii vystavených exponátů, které nashromáždil a zachránil před určitou zkázou mezi železným odpadem Ing. Jiří Uhlíř. Musíme mu za takový počín poděkovat a držet mu pěsti do dalších sběratelských let... Ke shlédnutí je více než 200 bicyklů, tříkolek, koloběžek a dalších samohybných strojů. Bicykly jsou opravdu od těch nejstarších kostitřasů a vysokých kol až po moderní silniční a horská karbonová kola. Mezi zajímavosti patří i různá historická odrážedla pro malé děti, šlapací autíčka, ručně ovládaná invalidní vozítka, kolo u kterého se převod mění šlapáním dopředu nebo dozadu nebo drážní šlapací kolo na koleje. Narazili jsme i na funkční a plně vybavenou dobovou cyklo dílnu nebo cykloobchůdek. Zavzpomínali jsme i na svoje vlastní začátky cyklistiky. Snad každý jsme si mezi vystavenými to svoje první kolo objevili! Favorit, Eska, Pionýr – to byly naše první stroje, se kterými jsme se seznamovali s jízdou na kole. Součástí expozice je také trenažér jízdy na vysokém kole a každý kdo měl odvahou a nebál se výšek si mohl tento trenažér vyzkoušet.

Z mého pohledu je to opravdu úžasné muzeum, ale pro jeho opravdovou prohlídku by bylo potřeba si vyčlenit i několik hodin, aby si návštěvník podrobně přečetl a prohlédl vystavené exponáty. U některých je potřeba se i zamýšlet nad tím, jak vlastně fungují. Je to velmi zajímavé a poučné a všem milovníkům cyklistiky návštěvu velice doporučuji.

V prostorách celého areálu v Žirči nás obsluhovali lidé se sníženou pracovní schopností. Dobrý pocit jsme měli i z toho, že z každého nákupu a vstupného jde výtěžek na péči o nemocné s roztroušenou sklerózou, kteří mají v bývalém pivovaru v Žirči svůj domov.

Pak už byl nejvyšší čas pokračovat pěšky na další část letošního Vejšlapu. Vyrázili jsme po labské cyklotrase směr Kuks. Bylo teplo, sluníčko se na nás až moc smálo. Občas jsme šli ve stínu stromů, občas podél řeky Labe. Ale i tak byla žízeň a hlad čím dál větší. Zachránil nás Šporkův mlýn! Jde o barokní vodní mlýn, který stojí na levém břehu Labe v obci Stanovice. Od roku 1998 je chráněn jako nemovitá kulturní památka České republiky. Mlýn byl ve Stanovicích vybudován pravděpodobně už na přelomu 16. a 17. století. Ale pro nás bylo nejdůležitější, že jsme s velkým kusem štěstí sehnali pro početnou skupinu hladových a žízňivých turistů místa k sezení. Dobře jsme se všichni najedli a uhasili žízeň. Své „ahoooj“ jsme volali i vodákům, kteří tu mají na Labi jez a tak jich tu taky nespočet zastavovalo.

My ale pěšky pokračovali podél řeky Labe směrem ke Kuksu. Cestou jsme narazili na lom svatého Klimenta. Jde o bývalý pískovcový lom, kde se v minulosti těžil kámen na výstavbu lázní v Kuksu a pevnosti Josefov. Nyní je tu celoroční přírodní galerie soch a konají se tu i sochařská sympozia. My se u jednotlivých soch docela vyřádili – fotili jsme se s nimi zepředu, zezadu a někdy i zevnitř!

A Kuks byl již na dohled. Po schodech jsme vystoupali k první hospůdce na menší občerstvení. A pak nás již čekala cesta kolem Hospitalu a jeho rozsáhlé zahrady zpět směrem na Žireč. Vedla nás Naučná stezka Půjdem spolu do Betléma. A tak jsme také do Betléma a na Braunovy sochy dorazili. Jde o skalní pískovcové reliéfy ukryté v lesích mezi Kuksem a Žirčí. Toto místo určitě stojí za zastavení a prohlídku. Sice se na něm podepsal zub času a lidská bezohlednost, ale i tak je tu krásně.

Na cestě zpět na zastávku v Žirči jsme nemuseli pospíchat, nebylo to daleko. Tam jsme došli pohodovou chůzí a s časovým předstihem. Vlakem v 18:32 přesně na vteřinu jsme odjížděli po přibližně 15 km celodenní vycházce směrem ku Staré Pace.

Všichni tak akorát unavení, někteří více žízniví, ale spokojení a v dobré náladě jsme vystupovali ve Staré Pace z vlaku. Početná skupina novopačáků pokračovala po přestupu vlakem do Nové Paky.

Letos musíme pochválit nejen objednané krásné letní počasí, ale i velikánskou účast turistů. Celkem nás bylo 28 a jeden čtyřnohý kamarád. Nikdy nás snad nešlo tolik jako v roce 2024!

Závěrem si přeji, aby se i v dalších ročnících dařilo tak, jako letos.

7) Staropacká bouda v Rokytnici nad Jizerou

V roce 2024 byla na Staropacké boudě z hlediska údržby provedena jedna mimořádná akce. Byl obnoven nátěr jižní strany střechy, který byl vlivem slunce opravdu ve špatném stavu. Vzhledem k nebezpečnosti práce vy výškách jsme nemohli tento nátěr obnovit vlastními silami a tak nátěr provedla firma, která se tímto druhem práce zabývá.

Samozřejmě byly vyhlášeny i standardní brigády jako každý jiný rok. Ty nejdůležitější byly jarní brigáda na vytěžení a dopravu dřeva ke Staropacké boudě, aby zde pomalu vyschlo a pak bylo v dalších letech použito jako palivové dřevo. Další pravidelnou brigádou jsou „Pavučky“. To je úklid celé boudy po zimní sezóně. Vše je vystěhováno, vypulírováno, omyto a převlečeno. Celá bouda po této akci voní novotou. Poslední pracovní brigádou v roce bývá pravidelně podzimní brigáda na dřevo. Při ní právě probíhá pořežení, naštipání a uklizení vyschlého dřeva z předchozích jarních dřevěných brigád do boudy. Toto dřevo je následně použito na topení ve Staropacké boudě po vyhlášení zimní topné sezóny.

Samozřejmě jsou každý rok prováděny běžné malé údržbové práce, ale na ty nejsou vyhledovány žádné speciální brigády. Tyto drobné práce zvládají naši členové na požádání správce boudy během svých soukromých návštěv a pravdou je, že zatím takovou pomoc nikdo neodmítl. Prostě máme zodpovědné členy.

No a letitý problém s pitnou vodou na Staropacké boudě se zatím ani letos nepodařilo vyřešit. Pravděpodobný pramen je nalezen, ale problém je na straně dodavatele povolení, projektu a prací s provedením vrtu. Zatím se řeší příslušná povolení na všech možných úřadech. Uvidíme v roce 2025.

Opět musím velice poděkovat Milanovi a Zdeně Straňákovým za jejich skvělou péči o boudu. Nechci se jich nijak dotknout, ale věk přibývá všem stejně a i přesto svoji starost o boudu včetně termínování návštěv zvládají na jedničku. A v dnešní době to mají čím dál složitější. Samozřejmě děkuji i všem brigádníkům, kteří věnovali svůj osobní čas, bez nároku na finanční odměnu, údržbě Staropacké boudy svojí účastí na brigádách. Každý se podílí na pomoci boudě svým dílem a je evidentní, že boudě to svědčí a je to na ní vidět. Velice vám všem děkuji a jsem rád, že máme i takové členy. Bez nich bychom to mohli zabalit.

Zprávu sestavil: Václav Šeps, předseda oddílu.